

SZABOLCSI TISZA-VIDÉK

TÁRSADALMI HETILAP,
SZABOLCS-VÁRMEGYE ÉS TISZA-LÖKI JÁRÁSÁNAK KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden vasárnap

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Tisza-Lök, Korontó-utca 118. szám.

Közzététel a szerkesztőségbe, előfizetések, hirdetések a kiadóhivatalba
címzendők.

Kéziratokat nem adunk vissza; névtelen leveleket nem fogadunk el.

A szerkesztésért felelős:

HÉRY GYULA.

Előfizetési árak:

Egész évre 12 korona. — Fél évre 6 korona. — Negyedévre 3 korona.
Egyes példány 2! fillér.

Apró hirdetésekben

egy szó 4 fillér, négy hasábos petit sor a nyílterben és reklamnál
1 korona, a hirdetéseknel 20 fillér.

Szent István.

A népek életében legtöbbször megtaláljuk azon mozzanatot mely alakuláskor az alapvetést képezi.

Igy Magyarország fennállását, ezer éves múltját, ezer viszontagságok daczára is, Szent István alapvetésének köszönheti. A bölcs, a századokra előre látó nagy királyunk intézményei tartották s tartják fenn maig nagyrészen Magyarországot.

A keresztény vallás elfogadása, annak országában való terjesztése, a türelmesség más vallásfelekezetek irányában: Szent István bölcs ténykedésében gyökeredzik és ebből szívja az életet ma is.

A különböző nemzetiségek, a különböző vallás és nyelv használata, az eredeti szokásoknak nem csak megtűrése, hanem annak szentesítése is Szent István intézményeire vezethetők vissza.

Hogy állhatott volna fenn Magyarország ezer évig, török, tatár és egyéb népek százados pusztítása, irtása után, ha népünket, nemzetünket nem nemesítette volna meg Szent Istvánnak bölcs és előre látó gondoskodása, nagy államot alkotó ereje?

E megszentelt eszmék, az igék, melyek a nép szívében élnek, városunkban szintén megnyilvánult. Más hitfelekezetek is megünnepelték e napot. A kezdeményezés a vezető férfiakat illeti, azoké az elismerés; mit ezennel annál szivesebben rovnak le, mert eljárásukkal nem csak Szent István emlékét tisztelték meg, hanem a magyar nemzet, a hazájuk iránt adóztak hálával, mi az emberi erények legszebbje, legdicsebbje.

Hh.

Képviselőjelölés.

Nyiregyházián Bencs László polgármester, 48-as függetlenségi programmal és Kállay András szabadalvú-párti, a képviselőjelöltek. — A Tisza-löki kerületben pedig Dr. Papp Zoltán, jónévi író, (a Petőfi-társulat tagja), függetlenségi és Korniss Ferencz kormánypárti fognak mérközni.

Táborszernagy mint képviselőjelölt.

A nagykállói — szabolicsmegyei — választókerületben Mezőssy Béla Kossuth-párti képviselő ellen az új választásokra Bolla táborszernagyot léptetik fel képviselőjelöltül agrár-programmal.

A vörös kakas.

Csabajon a napokban tűz ütött ki, mely két kazal szalmát és három boglya szénát hamvasztott el. Gyantitják, hogy a tüzet bosszúból gyújtotta valaki. Az ügyes rendőrség erősen nyomozott, fel is fedezte a tettest, s letartóztatta.

Edison legújabb találmányai.

Röviddel ezelőtt egy újságíró kereste fel Edisont és arra kérte, hogy adna lapja számára valamely új találmányáról hírt, hogy azzal meglephesse a világot. Értem — szólott —

ujsgagokat kíván tőlem, hogy miket találtam fel. Ez nehéz kérdés. Van vagy ötven oly találmányom, a melyeknek megnevezése talán nagyobb szenzációt keltene, mint a puskapor feltalálása, de ezek a találmányok még mind az utolsó kerekét várják. Tudja ön mi az? Az a legnehezebb része minden találmányomnak.

— Mégis például.

— A repülő-gép tizenöt év óta kész, csak éppen fel kell csatolni.

— Hát miért nem csatolja fel?

— Rugóra jár. A rugó törekeny. Az ember is törekeny. Mi haszna, ha ma közrebecsátom a gépet és holnap ezek meg ezek emelkednek a levegőbe. Csak tömeges szerencsétlenségre lehet kilátás.

— Tessék kettős, hármás rugót alkalmazni!

— Akkor nagy a hely. Akkor nem repülhet, csak az, ki hozzá neveli az izmait.

— Szédítő!

— Feltaláltam azután az Olybius lámpáját is.

— Mi az? kérem.

— Az örök lámpa, a melyet egy görög sírjában találtak.

— Eszembe jut már.

— Nohát én rájöttem a titokra.

— Tudja mi égett benne?

— Tudom.

— Hát mi...

— Éppen ez az, a mit nem mondhatok meg. Kitalálnák belőle a titkomat.

— Nem gondolnám.

— Épp úgy kitalálnák, mintha azt mondanám, hogy nyolcz már meg van, csak éppen az a szám hiányzik, a melylyel tizenötre kellene kiegészíteni.

— Tessék még valamit mondani.

— Szivesen: a fonográfnek egy érdekes tökéletesítését találtam fel, ezt már részletebben jelezhetem.

— Kíváncsi vagyok.

— Feltaláltam ugyanis a beszélő levelet.

Ön bámul. Egyszerű. Csak az van benne, hogy a fonográf masina munkáját a levegő pótolja. A levelet ugyanis levegőmentes borítékba kell tenni s megmelegíteni. A mint a boríték lehull, a levél ugyan annak a hangján, a ki irta, megszólal és elmondja, hiven élő szóval, a miket az beszélt. Meg ha sir, vagy nevet, vagy sóhajt, vagy csókot czuppant, az is tisztán hallható.

E pillanatban a mellékteremből esengettyű szó hallatszott át — s Edison felugrott és átsietett.

A hírlapíró hiába várta öt vissza órákig türelmesen, míg végre öreg este lett, de Edison csak nem mutatkozott — és így kénytelen volt a hallottakkal megelégedni s távozni.

Edisonnak különben szokása, hogy a kíváncsiakat megtréfálja, felesigazza kíváncsiságukat és azután faképnél hagyja őket. — Amerikában erre azt mondják, hogy „viczcz.”

A párisi világiállítás költségei A múlt évi párisi világiállítás összes költségei 65 millió frankot tett ki. Ezzel szemben a bevétel 68 millió frank volt, úgy, hogy a kiállítás igazgatósága 3 millió frank felesleget mutatott ki. E kedvező végeredmény azonban nem zárja ki azt, hogy egyes magánvállalatok óriási veszteséget szenvedtek. Az 1889-ik évi kiállításon

10 millió frank nyereség maradt, az 1878-ik évi kiállítás 32 és felmilio frank veszteséggel végződött, az 1867-ik évi kiállításon 3 millió frank nyereséget mutattak ki. A múlt évi kiállítás 52 millió, az 1889-ik 32 millió és az 1878-ik 16 millió ember látogatta.

Elszaporodott vaddisznók. Esztergom környékén a primatális erdőben egy elszaporodtak a vaddisznók és annyi kárt tesznek a veteményekben, hogy most vadásztársaság alakul e bestiák irtására. Ez az irtás annyival is inkább szükséges, mert az erdőben sétalók biztonságát s a kovács-pataki nyaralók nyugalalmát is alaposan megzavarja a sok vaddisznó. Wirtler Bertold mérnök Garam-Kövesden most szervezi a vadásztársaságot és a hidegvérű vadászok jelentkezését szivesen látja. A jelentkezéshez elegendő a levelező-lap.

Étlap-gyűjtemény. Frank E Buttolph kis-aszony, egy tudós amerikai hölgy, az Astor könyvtár hivatalnok, étlapokat gyűjt és gyűjteménye már több mint nyolcezer számból áll. Az érdekes gyűjteményben persze legnagyobb szerepet játszanak az amerikai étlapok, melyek a legkülönbözőbb válfajokban vannak képviselve. Ott van többek közt egy kis papírmaché fejse, melynek nyelében rejtőzik az étlap és menük indiai nyelven, szerencsős fordításai. A legújabb szerzemények egyike a „Kaliforniai Ohio-társaság” étlapja azon a banketten, melyet az elnök 1901. május 16-iki látogatása alkalmával adott. Ez az étlap, mely pompás fehér bőrből kötve olyan, mint egy levelemappa, művészi rajzokkal díszítve a könyvnyomtató és könyvkötő mesterség valóságos remekműve. A humoros elemet a gyűjteményben a „Tizenhárom klub” étlapjai képviselik. A babona-ellenes klubnak még a porlappja is fekete papírra van nyomva, koporsó formában és rajta ez a kedves ajánlás: „Morituri te salutamus.” (Haldoklók téged üdvözölnek). Egy másik sor így szól: „Igyátok az élet borát, míg leegyeztek, mert a halál után többé nem lehet.” Nagyon eredeti a klub kétszázadik ünnepi lakomájának az étlapja. A temető fala mellett akasztófán függ, míg az akasztófa mellett hollók, baglyok és kondor örködnek. A külföldi étlapok közt van egy pár magyar is. Remek darab egy magyar huszárezred százéves jubileumi bankettjének étlapja. Azoknak a diszebédeknek az étlapjai, melyeken II. Vilmos császár résztvett, többnyire nagyon egyszerűek. Van a gyűjteményben egy lipcei étlap Auerbach pinczejéből, de legnagyobb büszkesége az egész gyűjteménynek egy kötet, melybe az 1848 évtől kezdve a newyorki „American hotel” összes étlapjai vannak belekötve. A régi és a mai ételek közt alig van különbség, de másként áll a dolog a borokkal, melyekből a legjobb fajták már kivestek.

A székelyföldi ipar fejlesztése. Hegedüs Sándor kereskedelemügyi miniszter még a múlt év folyamán megbízta a marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamarát a Székelyföld közgazdasági viszonyainak tanulmányozásával s ennek alapján javaslatételre hívta fel. A kamara, a mint tudjuk, megtette javaslatát. E szerint szükséges volna, hogy az állam egy postzó, egy bór- és fonászóvagyarat állítson fel; megjelölte továbbá azokat a községeket, ahol a kisiparosok részére szövetkezetek volna létesítendők. A kamara azt indítványozta továbbá a miniszternek, hogy a székely ipar érdekében nyújtson az ipari termékeknek tarifális kedvezményeket. Hegedüs Sándor kereskedelemügyi miniszter most felelt a kamara feliratára. E szerint a miniszter minden komoly gyári vállalat keletkezését készséggel támogat, de maga államilag gyárakat nem létesíthet, mert a vállalkozó tőkét nem a kormány, hanem a kamara és az érdekelttség feladata. Az ipari szövetkezetekre vonatkozólag azt mondja a miniszter, hogy szivesen segíeyzi ezeket, csak alakítsanak ilyeneket a kamara s tömörítse a kerület kisiparosait egy közös cél felé. A miniszter ezzel kapcsolatban

felhívta az országos központi hitelszövetkezetet, hogy tegye a Székelyföld viszonyait ez irányban speciális tanulmány tárgyává.

A király háza. A felséges uralkodóház magán és családi alapítványok vezérigazgató-sága Budapesten, a Kigóy-téren épülő palota villamos áramszükségletének ellátása ügyében döntött és egy a villamos világítási, mint erőátviteli célokra szükségelendő elektromos áram szolgáltatásával a Magyar Villamossági Részvénytársulatot bízta meg. Említésre méltó, hogy ezen döntést egy beható szakértői szemle, illetőleg eljárás előzte meg, a mennyiben a váltóáramnak a liftek hajtására alkalmas volta ellen bizonyos oldalról kételyek támasztván, ugy Bécsben, mint Budapesten mar huzamosabb idő óta üzemben lévő telepeknél beható vizsgálat ejtetett meg, mely vizsgálatok a váltóáram alkalmazása ellen felhozott aggodalmak abszolút alaptalanságát igazolták be.

Hadfelszerelési tárgyak szállítása. A cs. es kir. közös hadügyminiszterium az 1902. évben szükséges és a magyar iparnak fenntartott cikkek, u. m. cipők, csizmak, táskák, szijak, heroderek, kantárszárak, kengyelcsik, kötőfékek és más hadszükségleti tárgyak szállítására pályázatot hirdet. Határidő 1901. október 31., déli 12 óra. — A cs. kir. közös hadügyminiszterium az 1902. évben szükséges és a szabad versenynak föntartott cikkek, u. m. szücszárak, kalapok; csákók és sipkák, fémgombok és fémhöl való jelvények és felszerelések, keztyűk és szijak, paszomány- és kötélárúk, vas- és bádógfelszerelések, dobok, dobalkat-reszek, satorkarók, talpszegek és patkók, csatok és rugók, továbbá teli alsóruhák, zsebendők, szűrőposztó, csizmak és más hadszükségleti tárgyak szállítására hirdet pályázatot. Határidő 1901. okt. 15. déli 12 óra. Banaatpénz 5%.

Kiállítás Verseczen. A jövő év derekán Herezeg Ferencz országgyűlési képviselő hathatós támogatása mellett Verseczen ipari és mezőgazdasági kiállítást rendeznek, a melynek Zakó Milán főispán lesz a védnöke. A tervbe vett kiállítás célja: a kisipar pártolását elősegíteni, az iparosok termékeit minél szélesebb körben megismertetni, az iparosokat kintutetésekkel buzdítani. Versecz városának az iparkiallítás mellett nagy és fontos érdekei csoportosulnak a kiállítás körül. Hazánk déli nemzetiség-lakta végvidékén Versecz városa mindenkor önmagára volt utalva; hazafias lakosságának lelkes buzgótsága, kitartó szorgalma és a jövőben vetett bizodalma annyi végzetes csapás ellenére is újateremtette a város és vidék gazdasági existenciáját. A kiállítás megnyitását 1902. augusztus hónap 15-ére tervezik s valószínűleg szeptember hónap 15-én zárják be. Időleges állat-, baromfi-, gyümölcs- és szőlőkiállítás is lesz, a mely utóbbi borvásárral lesz egybekötve. Részletes prospektust és bejelentési ivot mindenki kaphat a kiállítás végrehajtó bizottságtól. A bejelentés határideje ez év október hónap 15-én jár le.

Vasuti menetrend.

É r k e z i k

Debreczenből Tisza-Lökre	vv. reggel 9-17
„ „ „ „	7-29
Büd-Szt.-Mihályról Tisza-Lökre	„ „ 4-51

I n d u l

Tisza-Lökről Debreczenbe	vv. reggel 5-06
„ „ „ „	délután 2-35
„ „ „ „	Büd-Szt.-Mihályra „ este 7-44

gyára
on, Kolozs-
en magyar
essége már
nál fogva,
umkeretek,
tan dalla-
elismerték.
készitmé-
ni azokkal
elárasztják.
ben, hogy
nyezni bár-
egyesítésük.
ajánlom.
szám.
nester
ket.
SULAT
lmászathoz,
malmokhoz.
gépek.
nyu, váltakozó
ok stb.
kát a világító
ri elektromos,
aczel-öntésé.
ket
mit
al.
sek.
erbeadni,
át keres,
ja lapunk
szó köz-
parosaink
unkban
et,
n szükség.
sege:
szám,
ágkiadó-
utca 44. szám.

A legelső magyar király emléke.

„Isten csodája, hogy még áll hazánk!” így kiáltott fel egy izben a magyar lantos, nem is gondolva arra, hogy miért tette az ég azt a csodát, hogy Magyarország egy egész ezredéven át fennállott, fenn áll ma is, és bizunk a Gondviselésben, hogy fenn fog állni a jövő ezredévben is! Nem kereste a lantos e mélyeséges titoknak vélt kulcsát, pedig az nem is oly titkos, hogyha higgadtan gondolkozunk, el ne találjuk azt.

Amióta Európában a kereszt jelvénye diadalomra jutott, azóta nemcsak az egyes egyének, egyes családok, egyes városok és községek rendelték alá, illetőleg helyezték magukat bizalommal egyes védnökök szárnyai alá; hanem a nemzetek is siettek az isteni Gondviselés által különösen kiszemelt férfiak — lettek légyen, azok hitterítők, vértanúk vagy apostolok, — magukat azok védszárnyai alá helyezni. Egyrészt tehát ez, de másrészt azon körülmény, hogy az ily nemzet-védnökök mindenkor örökre maradandó műveket alkottak a nemzetek számára, fejtik meg azt a rejtélyt, hogy a pogányság bálványainak megdölte után a keresztény államok s ezek között imádott hazánk, a vérel áztatott magyar föld, a lefolyt ezred év után is a magyar kizárólagos tulajdon.

Az iskolás gyermektől fel egész a sir szélén álló megöregyedő emberekig mindenki tudja, s így azt mondanunk is felesleges, hogy Magyarország védnöke az első magyar király, *Szent István*, kinek a nemzet körül kifejtett apostoli működése szerezte meg számára és minden utódai számára az „apostoli” czímet.

Azzal az apostoli működésével írta ki Szent István a pogányságot, zuzta szét a bálványokat, s állítá fel helyettük a „keresztet.” Ezzel a tettével a magyar nemzetet a művelt Európa nemzetéinek színvonalára emelte; ámde nem csupán apostoli működésének köszönheti Magyarország ezredéves fennállását! Nem! Köszönheti főleg azon nagy alkotásainak, melyek a magyar nemzetet érette s a többi nemzetek között szerepet vivővé képessé tenni tudta. Ez a magyar alkotmány!

A nemzet nemcsak fel tudta fogni, nemcsak megérteni volt képes a nagy király nagy művét, az alkotmány megalkotását, hanem zálogát látta abban mindjárt, a nemzetnek, az országnak egykor leendő nagyságát és felvirágzását; és mert ezt látta: gyermeki szeretettel,

férfias lelkesedéssel, hazafiúi buzgalommal csüggött s csügg ma s nem kételkedünk, hogy csüggni fog a jövő ezredévben is az első magyar királytól nyert alkotmányon!

Szent István tehát nemcsak apostola, hanem politikai megalapítója is volt a nemzetek által méltán irigyelt Magyarország! Csodálható-e tehát, ha a magyar nemzet e védő szentjének, alkotmányának megteremtőjének emlékét oly lelkesedéssel tartja fenn?

Nem, éppen nem csodálható, s éppen akkor volna hálátlan a nemzet, ha valaha feledni tudná védszentjének emlékét. E hálátlanságra a magyar nemzet nem képes, sőt az emlék iránt évről évre fokozódottabb a lelkesedés Magyarországon, mert míg eddig csak mint apostolnak s szentté avatottnak vallásos érülettel tartá fenn emlékét, jelenleg már Szent István napját törvény szerint „nemzeti ünneppé” tette, s örökre biztosította az első király emlékét.

És az helyén van; csak az oly nemzet lehet nagygyá, mely nagyjainak emlékét tisztelni tudja; ezt teszi a magyar nemzet is akkor, midőn Szent István napját az országban mindenütt megünneplik; lélekemelők ezek az ünnepek mindenfelé, de leginkább kimagaslik az az ország fővárosában, a hol évenként nagy ünnepegekkel ülik meg Szent István napját; ily nagy ünnepség volt ez évben is augusztus 20-án Budapesten, melynek lefolyásáról, rövid vázlatban, a következőket ismertetjük meg olvasóinkkal:

Hajnaltól a főváros összes harangjai megkondultak. Ezzel egyidejűleg életre kelt a város és megkezdődött a zarándoklás Buda felé. A Lánchidon, a Ferencz József-hidon, meg a Margit-hidon hatalmas tömegek vonultak át és a budai partra érve, tizezeren meg tizezeren igyekeztek föl a várba, a körmenetben résztvevők. A rendőrségnek, szemben az óriási tömeggel, kemény munkája akadt. A Lánchid pesti oldalán és a budai hídfőnél is egy szakasz gyalogos- és lovasrendőr ügyelt föl a rendre. A nagyobb mértékű tolongás vagy esetleges szerencsétlenség elkerülése okából a közönséget a Lánchidnál csak kisebb csoportokban bocsajtották keresztül. Ugyanígy jártak el a gözsziklonál, meg a csavargözös-állomásokon, a hol szintén rendkívül élénk volt a forgalom. Hat órakor a Szent György-tér már a nyüzsgő élet képét mutatta. A teret vásáros sátorok, portékal, mézeskalácsos bódék sokasága lepte el. Hatalmas emberszálag vonult végig a Szent Istvánról nevezett királyi vártemplomtól a Szent György-téren, a Disz-téren, Uri-utcán és Szentháromság-téren, egész a Mátyás

templomig. Ember ember hátán tolongott. A kivonult katonaság a körmenet egész vonalán mind a két oldalon sorfalat állott. A Palota-utcában az egyesületek állottak föl zászlóikkal, legelő az *Egyetemi Kör* magyar diszruhás küldöttsége, *Hencz* Károly elnök vezetésével, azután pedig a különféle intézetek és arházak egyenruhás növendékei, Majd az alabárdos koronaőrök vonultak fel, nyomában az első számú honvéd gyalogezred egy százada és zenészővel a cs. és kir. 68-ik gyalogezred egy százada. A vár udvarán helyezkedett el a katonaság, miközben a vártemplomban az első csöndes misét szolgáltatták. A várudvar is mihamarabb megélenkült. Sorba érkeztek a fogatok a templom bejárája elé. Diszruhás főurak, a közhatalóságok fejei, a tábornoki kar. És erre megkondultak a harangok, szavuk a szertartás kezdetét jelezte. Eppen abban a pillanatban *Vaszary* Kolos biboros hercegprímás aranyozott diszhintója gördült elő. A főpap érkezett meg *Waller* Gyula kanonok kíséretében. A templom bejárájánál *Kanter* Károly apátplébános fogadta. Orgonaszó mellett vonult be az egyházfejedelem a templomba és a szentély előtt az arany kápolnában elhelyezett Szent Jobb elé járulván, nagy papi asszisztenciával a nagy körmenetet bevezető könyörgéseket végezte. Az ima után négy segédlelkész vállára vette a Szent Jobbot és a templomban jelenvoltak menetté formálódottak a vár udvarán. Legelő a cs. és kir. gyalogezred százada *Klein* főhadnagy vezetésével, utána a zenekar. A Szent Jobb következett. Két legszélő oldalán az alabárdos koronaőrök haladtak, beljebb a tudományegyetem heroldjai diszben és az egyetem jelvényeivel. Jobbról *Földes* Béla egyetemi tanár, balról *Ilosvay* Lajos, a műegyetem rektora, mögöttük *Kisfaludy* A. Béla, a tudományegyetem rektora és a papság, elől *Kanter* Károly apátplébános, aztán *Kriszán* Mihály pápai kamarás, szeminaryiumi igazgató következett a kereszttel, utána *Várossy* Gyula pápai prelátus és *Ványa* Ferencz katonai prépostplébános haladt. *Vaszary* Kolos biboros hercegprímás következett teljes papi diszben, dr. *Kohl* Medárd püspökkel, *Waller* Gyula és *Klinda* Teofil kanonokokkal, valamint *Andor* tikkárral. A kormány képviselőiben *Plósz* Sándor igazságügyminiszter követte. Jobbra tőle *Csáky* Albin, a főrendiház elnöke, balra *Tallian* Béla, a képviselőház alelnöke ment. Ott láttuk meg a menetben *Graenzstein* Béla államtitkár, *Rudnay* Béla főkapitányt, *Márkus* József főpolgármestert, *Rózsavölgyi* Gyula alpolgármestert, *Beniczky* Lajos, Pestmegye alispánját, *Ohlhauser* Pál első kerületi előjárót. A tábornoki kart képviselték: herceg *Lobkowitz* Rudolf hadtestparancsnok, *Steininger* altábornagy, *Csesznák* Benő altábornagy és *Albach* tábornok. A menetet a honvédség százada rekesztette be. A várkapu előtt ennek a menetnek a

vezetését a zászlós egyesületek vették át. Legeszegebb diszruhás lovasrendőrök haladtak. Hét óra volt, amikor a szemet gyönyörködtető menet teljesen kifejlődött és a zenekar egyházi muzsikája mellett megindult. A Szent György-téren, a Disztéren, az Uri-utcán és a Szentháromság-utcán menetel lassan a gyalogjárókon kétoldalt összesereglett tengernyi nép között. A Mátyás-templomban dr. *Nemes* Antal, a templom apátplébánosa fogadta a biboros főpapot és a proceszsiót. Fölzendült az ének, orgona kísérte és a biboros főpap, a Szent Jobbot kísérő papság és mindannyian bevonultak a hívőkkel zsúfolásig megtelt templomba. A Szent Jobbot a szentély előtt levő jobboldali oltáron helyezték el, örökre *Kanter* Károly apátplébános maradt mellette, míg a biboros főpap a szentély jobboldali trónján foglalt helyet, papjaitól környezve. A méltóságok a szentély pad-soraiban helyezkedtek el. És most a nap szónoka, dr. *Szentgyörgyi* *Jordán* Károly szaniszlói apátplébános lépett a szószékre, hogy az ünnepet méltassa. A hitatos csöndben hallgatták érezes hangon elmondott, magasan szárnyaló beszédét. „Ah! Szent István dicső alakja — ugymond — aminőt csak ritkán hoznak felszínre a századok, a szentség glóriájával övezve, egy ezredéves mult homályából is mint tündöklő csillag ragyog felénk érényeinek, keresztény és hazafias érdemeinek bájos fényében. Láttára, oh, hogyne hevülne szívünk a jóra, szépre; szent érzelmekre hogyne buzdulna lelkünk. Emeld föl kegyes jobbotod és áldd meg országunkat, mi magyar hazánkat. Hadd legyen nagy és dicső, hadd legyen boldog a magyarok hazája! És áldd meg felséges uralkodó házunkat, áldd meg trónod és szent koronád méltó örökösét, áldd meg a királyt! Oh, akinek szíve annyit vérzett, nem is oly rég az iszonyu csapások retentő sulya alatt, lelje népe boldogságán örömét, hris, szerencse koronázza szent fejét! De áldd meg hazánk egyházi és világi nagyjait is. Végre áldd meg mindnyájunkat, hivedet, tisztelőidet, kik itt vagyunk, kik örvendve hirdetjük dicsőségedet, kik hön óhajtuk, hogy emléked áldott legyen mind örökké! Amen!” A mély hatást keltett beszéd után *Vaszary* Kolos biboros hercegprímás ünnepies nagymisést szolgáltattott, amelynél segítettek: dr. *Kohl* Medárd püspök, *Waller* Gyula és *Klinda* Teofil kanonokok, dr. *Nemes* Antal apátplébános, *Kriszán* Mihály pápai kamarás és több lelkész. Mise alatt zenekar működött *Vavrinecz* karnagy vezetésével. Azután a menet a Szent Jobbal ugyanazon utvonalon visszatért a Szent István vártemplomba, ahol a szokásos Tedeum végeztével a Szent Jobbot estig közszemlére tették ki. Délelőtt tíz órakor második nagymise volt a koronázó Mátyás-templomban, dr. *Nemes* Antal apátplébános szolgáltatta nagy papi segédlettel. Ezenközben a nép lassan szétoszlott és dél is elmúlt már,

TÁRCSA.

Zokog a dal . . .

Zokog a dal messze . . . messze,
Szellő viszi szél a tájon,
S talán azért hozza felém,
Hogy a szívem jobban fájjon!

Szellő, szellő! ezt a nótát
Vidd el az ő ablakára,
Hátha fájó hangjaira
Megsajdulna szíve, s fájna . . .

Es ha nem hallgat meg léged
S kacagni fog édes hangon;
Repül hozzám, repül vissza;
S azután úgy zokogj sírva,
Hogy a szívem megszakadjon!

Az igazság és hamisság.

Az előszobában megszólalt a csemegetyű.
— Ez ő! szólott a házi kisasszony.
— Ki ez az ő? kérdezték a többiek.
— Ő a filozopter. Árpádnak valami új ismerőse.

Csalódtak! A szalon ajtaján a társaság egy ismert tagja lépett be, Niklay Janesi, a huszáronkéntes. A leányoknak odanyújtotta a kezét, a fiukat egy szervuszszal üdvözölte és maga alá húzott egy fotelt.

Mariska folytatta a filozopter bemutatását.
— Nagy Józsefnek hívják és a mint Árpád mondja — én még nem ismerem — igen sokat tud és még többet tanul, de nagyon modortan-

lan fiu. Egyedül áll a világban, társaságot talán még nem látott.

— Akkor biztosan nögyülő, veti közbe a fekete Iluska.

— Nem hiszem, mert még nem sokat érintkezhettem velünk, jegyezte meg Mariska.

— Ejnye Mariska, maga ugyancsak elszólta magát, szólt a huszár.

— Sebaj. Tehát folytassuk az ismertetést. Árpád meghitta mára tudományos társalgásra, de egyideig itt tartjuk magunknál . . .

Iluska gondolkodott, mint a ki valami nagyon okosat akar mondani.

— Mit csináljak evvel a romlatlan kedélyű férfival? kérdezte végre.

Romlatlan kedély! Nagyszerű. Egy a régi világból megmaradt pástör a természet igazi fia.

— Majd én pártfogásomba veszem, nevezték Iluska.

— Kiszámlálj nekem, boldogságod el látottak a leányok.

— Legyen hozzá kissé kokett, hiszen ez magának komoly dolog — jegyezte meg csipősen a huszár.

— Sértés akar ez lenni? — feleljen Janesi, vonja vissza.

A nevetést a esőgő szakította felbe. Ugyancsak ütötte a szalon Louis XIV. órája a fél hatot.

— Ez a filozopter, szólt Mariska. Ilyen pontos csak egy filozopter lehet.

Az ajtón kopogtak.

— Ez ő. sugta: Iluska a szomszédja fülébe. Csak filozopter nem tudja, hogy szalon ajtón nem szokás kopogni.

Csakugyan ő volt.

Megállt az ajtóban és a mint a sok fiut, meg a leányokat meglátta, visszahökent. Ön-

kénytelenül egy lépést tett hátrafelé, de mégse vonulhatott vissza.

A szoba közepén meghajította magát.

— Rodai Árpádot keresem.

Mariska fölkel a divánról.

— Nagy úrhoz van szerencsém? Isten hozta. Bátyám bocsánatot kér, valami sürgős dolga akadt, addig is legyen szives köztünk maradni.

A filozopter hebegett valamit, Mariska meg bemutatta a leányoknak. Nagy mindegyik előtt mélyen meghajolt, a fiukkal kezét fogott, de mikor utójára Parlaghi Ilushoz került, annyira meg volt már zavarodva, hogy nem vette észre a kinyújtott kezét, vagy talán nem merté észrevenni.

Niklay Janesi ügyesen felugrott a székből és máshol keresett helyet. Mariska helylyel kimarta Nagyot, — a ki te is telepedett Iluska mellé.

Egy pillanatra csend állott be. Várták, hogy az új vendég megszólaljon. Az azonban csak nézett maga elé. A többiek meg őt nézték, a mint hosszu Ferencz József kabátjában, világos sarga hajával, nagy pápa szemmel az orrán, a puha fotelben ült, lába mereven meghajlítva, keze pedig a szék két karfáján.

— Ugy ül, mint egy egyiptomi Isten, sugdosták egymás között.

Iluska látta, hogy neki kell megkezdeni az ostromot.

— Nagy ur, ugy-e ön bölcsész?

— Ő kérem csak filozopter vagyok.

— Hiszen az mindegy!

— Már nekünk csak ez a titulus jár ki.

— Aztán mivel foglalkozik főképen?

— Esztetikával.

— Hát tanulnak maguk a szépről is?

— Ő igen az esztetika, ez a tudományok csucsa. A szép után való törekvés, ez szülte

az ember legszebb tevékenységét, a művészetet és a tudományok legköltoőbb ágát, az esztetikát.

És folytatta tovább. Elkezdett gesztikulálni, mindég hangosabban beszélt, egyszer csak észrevette, hogy mindannyian őt hallgatják. Hirtelen elhallgatott.

— Csak folytassa, kérte Iluska. Hiszen olyan érdekesen tud beszélni. Én nagyon szeretem a filozoptereket.

József föltekintett és talán először, merőben a leány szemébe nézett.

— Ismer talán filozoptereket?

— Igen, ismerem magát.

József lesütötte szemét és elpirult a homlokáig. A társalgás ezután csöndesebben folyt közöttük. Iluskának kellett vinni a szót majd nem egyedül, mert József még mindig nem tudott magához térni. Az a pár szó: „Igen, ismerem magát,” nagyon szívebe nyírt.

Felszolgálták a teát, a nagy társaság az ebédlőbe ment át és szorosán egymás mellé ül.

— Húzódj kérlek egy kissé balra! kiáltott az asztal másik végéről az egyik fiatal ember Józsefnek, szorosán ülnek. És Józsefnek közelebb kellett húzni a székét Iluskához melléje, egészen melléje. Az erős chipre illat, mely már előbb is érzett, most még jobban megütötte az arcát, még jobban elbódította.

— Parancsol rumot?

— Köszönöm, nem szoktam veie élni?

— De az én kedvemért! Most az egyszerűen kivétel.

— Ha a kisasszony parancsolja.

— Ugyan kérem, menjen azzal az üres czimezgetéssel. Tudja, hogy „les amis de mes amis sont mes amis,” Árpád pedig nekem unokatestvérem. Nevezzen engem egyszerűen Iluskának. Magát pedig Józsikának hívják ugy-e?

amire
ujra
Jobbho
Glattfe

Hogy
kereske
tekinte
képesse
minder
zetgaze
o'y ele
nak, a
kiható
Ez o
melyne
köteles
telekko
fel, ha
a telek
nek, n
kiváló
köteles
tartásá
polgári
hivatal
lessége
gárok
kiadás
ből bev
Mind
lyebbn
kítunte
épuj,
sítatlan
lassa n
hamisít
telekko
hitelt.

De
telekko
niók, h
bizalom
ben, o
hol ped
beni bi

Táv
a magy
hogy ő
jelenté
mivel s
műves
seket,
öröklés
kor a
okmány
hogy a
sok fel
altal ne
de egy
iránt.

Hog
káros
legesse
eddig e
Nem
hanem

asszony

kedves

jól esik
megesz
meg N

Ilus

Józszi,
hangzo
volna n

Józsziér

Mos
A szem
szeme
egyene
szemek
arczra,

De

megold

Legyen

Es J
ját és
bábrát
engedet

és egy
egymás
éreznie

Mert én
is, mik

A v
menni
maraszt

ő mara

Ekk

— E

A legelső magyar király emléke.

„Isten csodája, hogy még áll hazánk! — így kiáltott fel egy izben a magyar lantos, nem is gondolva arra, hogy miért tette az ég azt a csodát, hogy Magyarország egy egész ezredéven át fennállott, fenn áll ma is, és bizunk a Gondviselésben, hogy fenn fog állni a jövő ezredévben is! Nem kereste a lantos e mélyeséges titoknak vélt kulcsát, pedig az nem is oly titkos, hogyha higgadtan gondolkozunk, a lecsalások azt.

Amióta Európában a kereszt jelvénye diadalomra jutott, azóta nemcsak az egyes egyének, egyes családok, egyes városok és községek rendelték alá, illetőleg helyezték magukat bizalommal egyes védnökök szárnyai alá; hanem a nemzetek is siettek az isteni Gondviselés által különösen kiszemelt férfiak — lettek legyen, azok hittérítők, vértanúk vagy apostolok, — magukat azok védzárnyai alá helyezni.

Egyrészt tehát ez, de másrészt azon körülmény, hogy az ily nemzet-védnökök mindenkor örökre maradandó műveket alkottak a nemzetek számára, fejtik meg azt a rejtélyt, hogy a pogányság bálványainak megdőlte után a keresztény államok s ezek között imádott hazánk, a vérrel áztatott magyar föld, a lefolyt ezred év után is a magyar kizárólagos tulajdona.

Az iskolás gyermektől fel egész a sir szélén álló megörnyedt ősz emberekig mindenki tudja, s így azt mondanunk is felesleges, hogy Magyarország védnöke az első magyar király, *Szent István*, kinek a nemzet körül kifejtett apostoli működése szerezte meg számára és minden utódai számára az „*apostoli*“ czímet.

Azzal az apostoli működésével irtá ki Szent István a pogányságot, zuzta szét a bálványokat, s állítá fel helyettük a „keresztet.“ Ezzel a tettevel a magyar nemzetet a művelt Európa nemzetek színvonalára emelte; ámde nem csupán apostoli működésének köszönheti Magyarország ezredéves fennállását! Nem! Köszönheti főleg azon nagy alkotásainak, melyek a magyar nemzetet éretté s a többi nemzetek között szerepet vívővé képessé tenni tudta. Ez a magyar alkotmány!

A nemzet nemcsak fel tudta fogni, nemcsak megérteni volt képes a nagy király nagy művét, az alkotmány megalapítását, hanem zálogát látta abban mindjárt, a nemzetnek, az országnak egykor leendő nagyságát és felvirágozását; és mert ezt látta: gyermeki szeretettel,

férfiassal lelkesedéssel, hazafiai buzgalommal csüggött s csügg ma s nem kétkedünk, hogy csüggni fog a jövő ezredévben is az első magyar királytól nyert alkotmányon!

Szent István tehát nemcsak apostola, hanem politikai megalapítója is volt a nemzetek által méltán irigyelt Magyarország! Csodálható-e tehát, ha a magyar nemzet e védő szentjének, alkotmányának megteremtőjének emlékét oly lelkesedéssel tartja fenn?

Nem, éppen nem csodálható, s éppen akkor volna hálátlan a nemzet, ha valaha feledni tudná védőszentjének emlékét. E hálátlanságra a magyar nemzet nem képes, sőt az emlék iránt évről évre fokozódottabb a lelkesedés Magyarországon, mert míg eddig csak mint apostolnak s szentté avatottnak vallásos érülettel tartá fenn emlékét, jelenleg már Szent István napját törvény szerint „nemzeti ünnepé“ tette, s örökre biztosította az első király emlékét.

És az helyén van; csak az oly nemzet lehet nagygyá, mely nagyjainak emlékét tisztelni tudja; ezt teszi a magyar nemzet is akkor, midőn Szent István napját az országban mindenütt megünneplik; lélekemelők ezek az ünnepek mindenfelé, de leginkább kimagaslak az az ország fővárosában, a hol évenként nagy ünnepekkel ülik meg Szent István napját; ily nagy ünnepegy volt ez évben is augusztus 20-án Budapesten, melynek lefolyásáról, rövid vázlatban, a következőket ismertetjük meg olvasóinkkal:

Hajnaltól a főváros összes harangjai megkondultak. Ezzel egyidejűleg életre kelt a város és megkezdődött a zárandoklás Buda felé. A Lánczhidon, a Ferencz József-hidon, meg a Margit-hidon hatalmas tömegek vonultak át és a budai partra érve, tizezeren meg tizezeren igyekeztek föl a várba, a körmenetben résztvevők. A rendőrségnek, szemben az óriási tömeggel, kemény munkája akadt. A Lánczhid pesti oldalán és a budai hídfőnél is egy szakasz gyalogos- és lovasrendőr ügyelt föl a rendre. A nagyobb mértékű tolongás vagy esetleges szerencsétlenség elkerülése okából a közönséget a Lánczhidnál csak kisebb csoportokban bocsájtották keresztül. Ugyanígy jártak el a gözsíklónál, meg a csavargózós-állomásokon, a hol szintén rendkívül élénk volt a forgalom. Hat órákor a Szent György-tér már a nyüzsgő élet képét mutatta. A teret vásáros sátorok, portékás, mézeskalácsos bódék sokasága lepte el. Hatalmas emberszalag vonult végig a Szent Istvánról nevezett királyi vártemplomtól a Szent György-téren, a Disz-téren, Uri-utcán és Szentháromság-téren, egész a Mátyás-

templomig. Ember ember hátán tolongott. A kivonult katonaság a körmenet egész vonalán mind a két oldalon sorfalat állott. A Palota-utcában az egyesületek állottak föl zászlóikkal, legelő a *Egyetemi Kör* magyar diszruhás küldöttsége, *Hencz* Károly elnök vezetésével, azután pedig a különféle intézetek és arházak egyenruhás növendékei. Majd az aialárdos koronaőrök vonultak fel, nyomában az első számú honvéd gyalogezred egy százada és zeneszóval a cs. és kir. 68-ik gyalogezred egy százada. A vár udvarán helyezkedett el a katonaság, miközben a vártemplomban az első csöndes misét szolgáltatták. A várudvar is mihamarabb megélénkült. Sorba érkeztek a fogatok a templom bejárója elé. Diszruhás főurak, a közhatalóságok fejei, a tábornoki kar. És erre megkondultak a harangok, szavuk a szertartás kezdetét jelezte. Éppen abban a pillanatban *Vasary* Kolos biboros hercegprímás aranyozott diszhintója gördült elő. A főpap érkezett meg *Waller* Gyula kanonok kíséretében. A templom bejárójánál *Kanter* Károly apátplébános fogadta. Orgonaszó mellett vonult be az egyház-fejedelem a templomba és a szentély előtt az arany kápolnában elhelyezett Szent Jobb elé járulván, nagy papi asszisztenciával a nagy körmenetet bevezető könyörgéseket végezte. Az ima után négy segédlelkész vállára vette a Szent Jobbot és a templomban jelenvoltak menetté formálódtak a vár udvarán. Legelő a cs. és kir. gyalogezred százada *Klein* főhadnagy vezetésével, utána a zenekar. A Szent Jobb következett. Két legelső oldalán az alabárdos koronaőrök haladtak, beljebb a tudományegyetem heroldjai diszben és az egyetem jelvényeivel. Jobbról *Földes* Béla egyetemi tanár, balról *Ilosvay* Lajos, a műegyetem rektora, mögöttük *Kisfaludy* A. Béla, a tudományegyetem rektora és a papság, elől *Kanter* Károly apátplébános, aztán *Krissán* Mihály pápai kamarás, szeminiáriumi igazgató következett a keresztrel, utána *Várossy* Gyula pápai prelátus és *Ványa* Ferencz katonai prépostplébános haladt. *Vasary* Kolos biboros hercegprímás következett teljes papi diszben, dr. *Kohl* Medárd püspökkel, *Waller* Gyula és *Klinda* Teofil kanonokokkal, valamint *Andor* titkárral. A kormány képviselőiben *Plósz* Sándor igazságügyminiszter követte. Jobbra tőle *Csáky* Albin, a főrendiház elnöke, balra *Tallian* Béla, a képviselőház alelnöke ment. Ott láttuk még a menetben *Graenzstein* Béla államtitkár, *Rudnay* Béla főkapitányt, *Márkus* József főpolgármestert, *Rózsavölgyi* Gyula alpolgármestert, *Beniczky* Lajos, Pestmegye alispánját, *Ohlhauser* Pál első kerületi előljárót. A tábornoki kart képviselték: herceg *Lobkowitz* Rudolf hadtestparancsnok, *Steininger* altábornagy, *Csesznák* Benő altábornagy és *Albach* tábornok. A menetet a honvédség százada rekesztette be. A várkapu előtt ennek a menetnek a

vezetését a zászlós egyesületek vették át. Legeslegelő diszruhás lovasrendőrök haladtak. Hét óra volt, amikor a szemet gyönyörködtető menet teljesen kifejlődött és a zenekar egyházi muzsikája mellett megindult. A Szent György-téren, a Disztéren, az Uri-utcán és a Szentháromság-utcán menetelt lassan a gyalogjárókon kétoldalt összesereglett tengernyi nép között. A Mátyás-templomban dr. *Nemes* Antal, a templom apátplébánosa fogadta a biboros főpapot és a processziót. Felzúgott az ének, orgona kísérete és a biboros főpap, a Szent Jobbot kísérő papság és mindannyian bevonultak a hívőkkel zsufolásig megtelt templomba. A Szent Jobbot a szentély előtt levő jobboldali oltáron helyezték el, örökre *Kanter* Károly apátplébános maradt mellette, míg a biboros főpap a szentély jobboldali trónján foglalt helyet, papjaitól körve. A méltóságok a szentély pad-soraiban helyezkedtek el. És most a nap szónoka, dr. *Szentgyörgyi* *Jordán* Károly szaniszlói apátplébános lépett a szószékre, hogy az ünnepet méltassa. Áhitatos csöndben hallgatták érczes hangon elmondott, magasan szárnyaló beszédét. „Ah! Szent István dicső alakja — ugymond — aminőt csak ritkán hoznak felszínre a századok, a szentség glóriájával övezve, egy ezredéves mult homályából is mint tündöklő csillag ragyog felénk erényeinek, keresztény és hazafias érdemeinek bájos fényében. Láttára, oh, hogyne hevülne szívünk a jóra, szépre; szent érzelmekre hogyne buzdulna lelkünk. Emeld föl kegyes jobbotod és áldd meg országunkat, mi magyar hazánkat. Hadd legyen nagy és dicső, hadd legyen boldog a magyarok hazája! És áldd meg felséges uralkodó házunkat, áldd meg trónod és szent koronád méltó örökösét, áldd meg a királyt! Oh, akinek szíve annyit vértett, nem is oly rég az iszonyu csapások rettentő sulya alatt, lelje népe boldogságán örömet, hir, szerencse koronázza szent fejét! De áldd meg hazánk egyházi és világi nagyjait is. Végre áldd meg mindnyájunkat, hivedet, tisztelőidet, kik itt vagyunk, kik örvendve hirdetjük dicsőségedet, kik hön ohajtjuk, hogy emléked áldott legyen mind örökké! Amen!“ A mély hatást keltett beszéd után *Vasary* Kolos biboros hercegprímás ünnepies nagymisést szolgáltatott, amelynél segédkeztek: dr. *Kohl* Medárd püspök, *Waller* Gyula és *Klinda* Teofil kanonokok, dr. *Nemes* Antal apátplébános, *Krissán* Mihály pápai kamarás és több lelkész. Mise alatt zenekar működött *Vavrincez* karnagy vezetésével. Azután a menet a Szent Jobbal ugyanazon utvonalon visszatért a Szent István vártemplomba, ahol a szokásos Tedeum végeztével a Szent Jobbot estig közszemlére tették ki. Délelőtt tíz órakor második nagymise volt a koronázó Mátyás-templomban, dr. *Nemes* Antal apátplébános szolgáltatotta nagy papi segédlettel. Ezenközben a nép lassan szétoszlott és dél is elmúlt már,

TÁRCSA.

Zokog a dal . . .

Zokog a dal messze . . . messze,
Szellő viszi szét a tájon,
S talán azért hozza felém,
Hogy a szívem jobban fájjon!

Szellő, szellő! ezt a nótát
Vidd el az ő ablakára,
Hátha fájó hangjaira
Magsajdulna szíve, s fájna . . .

Es ha nem hallgat meg téged
S' kaczagni fog édes hangon;
Repülj hozzám, repülj vissza,
S azután úgy zokogj sirva,
Hogy a szívem megszakadjon!

Az igazság és hamisság.

Az előszobában megszólalt a csengetyű.
— Ez ő! szólott a házi kisasszony.
— Ki ez az ő? kérdezték a többiek.
— Ő a filozopter. Árpádnak valami új ismerőse.

Csalódtak! A szalon ajtaján a társaság egy ismert tagja lépett be, Niklay Jancsi, a huszár-önkéntes. A leányoknak odanyújtotta a kezét, a fiukat egy szervuszszal üdvözölte és maga alá húzott egy fotelt.

Mariska folytatta a filozopter bemutatását. — Nagy Józsefnek hívják és a mint Árpád mondja — én még nem ismerem — igen sokat tud és még többet tanul, de nagyon modorta-

lan fiu. Egyedül áll a világban, társaságot talán még nem látott.

— Akkor biztosan nőgyűlölő, veti közbe a fekete Iluska.

— Nem hiszem, mert még nem sokat érintkezhetett velünk, jegyezte meg Mariska.

— Ejnye Mariska, maga ugyancsak elszóltta magát, szólt a huszár.

— Sebaj. Tehát folytassuk az ismertetést. Árpád meghitta mára tudományos társalgásra, de egyideig itt tartjuk magunknál . . .

Iluska gondolkodott, mint a ki valami nagyon okosat akar mondani.

— Mit csináljak ezzel a romlatlan kedélyű férfival? kérdezte végre.

Romlatlan kedély! Nagyszerű. Egy a régi világból megmaradt pásztor a természet igazi fia.

— Majd én pártfogásomba veszem, nevetett Iluska.

— Kurizálj neki, bolondítsd el! kiáltották a leányok.

— Legyen hozzá kissé kokett, hiszen ez magának könnyű dolog — jegyezte meg csipősen a huszár.

— Sértés akar ez lenni? — feleljen Jancsi, vonja vissza.

A nevetést a csöngő szakította felbe. Ugyanakkor ütötte a szalon Louis XIV. órája a fél hatot.

— Ez a filozopter, szólt Mariska. Ilyen pontos csak egy filozopter lehet.

Az ajtón kopogtak.

— Ez ő, sugta Iluska a szomszédja fülébe. Csak filozopter nem tudja, hogy szalon ajtón nem szokás kopogni.

Csakugyan ő volt.

Megállt az ajtóban és a mint a sok fiut, meg a leányokat meglátta, visszahökent. Ön-

kénytelenül egy lépést tett hátrafelé, de mégse vonulhatott vissza.

A szoba közepén meghajította magát.

— Rodai Árpádot keresem.

Mariska föltek a divánról.

— Nagy úrhoz van szerencsém? Isten hozta. Bátyám bocsánatot kér, valami sürgős dolga akadt, addig is legyen szives köztünk maradni.

A filozopter hebegett valamit, Mariska meg bemutatta a leányoknak. Nagy mindegyik előtt mélyen meghajolt, a fiukkal kezét fogott, de mikor utoljára Parlaghi Ilushoz került, annyira meg volt már zavarodva, hogy nem vette észre a kinyújtott kezét, vagy talán nem merté észrevenni.

Niklay Jancsi ügyesen felugrott a székből és máshol keresett helyet. Mariska helytel kínálta Nagyot, — a ki le is telepedett Iluska mellé.

Egy pillanatra csend állott be. Várták, hogy az új vendég megszólaljon. Az azonban csak nézett maga elé. A többiek meg őt nézték, a mint hosszú Ferencz József kabátjában, világos sárga hajával, nagy pápa szemmel az orrán, a puha fotelben ült, lába mereven meghajlítva, keze pedig a szék két karfáján.

— Ugy ül, mint egy egyiptomi Isten, sugdosták egymás között.

Iluska látta, hogy neki kell megkezdeni az ostromot.

— Nagy ur, ugy-e ön bölcsész?

— Ő kérem csak filozopter vagyok.

— Hiszen az mindegy!

— Már nekünk csak ez a titulus jár ki.

— Aztán mivel foglalkozik főképen?

— Esztetikával.

— Hát tanulnak maguk a szépről is?

— Ő igen az esztetika, ez a tudományok csuca. A szép után való törekvés, ez szülte

az ember legszebb tevékenységét, a művészetet és a tudományok legköltoőbb ágát, az esztetikát.

És folytatta tovább. Elkezdett gesztikulálni, mindég hangosabban beszélt, egyszer csak észrevette, hogy mindannyian őt hallgatják. Hirtelen elhaltatott.

— Csak folytassa, kérte Iluska. Hiszen olyan érdekesen tud beszélni. Én nagyon szeretem a filozoptereket.

József föltekintett és talán először, merőben a leány szemébe nézett.

— Ismer talán filozoptereket?

— Igen, ismerem magát.

József lesütötte szemét és elpirult a homlokáig. A társalgás ezután csöndesebben folyt közöttük. Iluskának kellett vinni a szót majdnem egyedül, mert József még mindig nem tudott magához térni. Az a pár szó: „Igen, ismerem magát,“ nagyon szívébe nyilalt . . .

Főszolgáltak a teát, a nagy társaság az ebédlőbe ment át és szoroson egymás mellé ül.

— Húzódj kérlek egy kissé balra! kiáltott az asztal másik végéről az egyik fiatal ember. Józsefnek, szoroson ülünk. És Józsefnek közelebb kellett húzni a székét Iluskához melléje, egészen melléje. Az erős chipre illat, mely már előbb is érzett, most még jobban megütötte az arcát, még jobban elbódította.

— Parancsol rumot?

— Köszönöm, nem szoktam vele élni?

— De az én kedvemért! Most az egyszertegyen kivétel.

— Ha a kisasszony parancsolja.

— Ugyan kérem, menjen azzal az üres czimezgetéssel. Tudja, hogy les amis de mes amis sont mes amis,“ Árpád pedig nekem unokatestvérem. Nevezzen engem egyszerűen Iluskának. Magát pedig Józsefnek hívják ugy-e?

amire a Vár visszanyerte szokott képét. Délután ujra megkezdődött a zárandoklás a Szent Jobbhoz, ahol a templomban három órákor dr. Glattfelder Gyula tartott szent beszédet.

— a. — s.

A hitel-telekkönyvek.

Hogy a telekkönyvek hitelessége nemcsak a kereskedelmi és ipari szakmában állókra nézve, tekintettel azoknak az egyesek irányában hitelképességére, felette nagy jelentőséggel bírnak, mindenki tudja; de tudja azt is, hogy a nemzetgazdaságra nézve a telekkönyvek hitelessége o'ly elengedhetetlen kelléke a közkormányzatnak, a mely nélkül egészséges és a nemzetre kiható intézkedést képzelné sem lehet.

Ez oka annak, hogy nemcsak a kormány, melynek felügyeleti jogából kifolyólag egyik fő kötelessége öröködni a felett, hogy az ország telekkönyvei a leghitelesebb adatokat tüntessék fel, hanem kötelessége az, és főleg kötelessége a telekkönyvek vezetésével megbízott közegeknek, mert a közhitel és a nemzetgazdaságot kiváló érdekei az ő kezelésük alatt áll; de kötelessége a telekkönyvek hitelességének fenntartásáról gondoskodni minden egyes birtokos polgárnak is; mert a legszorgosabb, legbuzgóbb hivatalnok sem lesz képes a telekkönyvek hitelességét megalkotni, ha az egyes birtokos polgárok a telekkönyvi változások tételeit, akár kiadások megkímélése, akár eltitkolási szándék-ból bevallani elmulasztják.

Minden, még a birtokos előtt a legcsekélyebbnek látszó körülmény és birtokváltozás is kitüntető a telekkönyvekben, hogy azokból, épügy, mint a hogy az ember a tükörfől hamisítatlanul látja visszasugározni saját arcát, lássa mindenki a telekkönyvekből hiánytalanul, hamisítatlanul, s teljes hitelességgel a birtok telekkönyvi állapotát, a mi megszárdítja a hitelt.

De nemcsak a hitel szempontjából kell a telekkönyveknek teljesen hiánytalanoknak lenniök, hanem azon szempontból is, hogy a közbizalom a birtokosság között egymással szemben, ott, a hol az még hiányzik, feléledjen, a hol pedig él, ott megszárduljon, mert a hitelbeni bizalom emeli a birtok értékét is.

Távol van tőlünk még a gondolat is, hogy a magyar birtokosságot vádolni akarnánk azzal, hogy öntudatosan hallgatja el egyik-másik előtte jelentéktelennek látszó birtokváltozásait; de mivel sajnós tapasztalatunk az, hogy főleg földműves népünk, részint az adás vételi szerződéseket, részint a végrendeleteket, részint az öröklési nyilatkozatokat és egyéb ily, mindenkor a birtokviszonyok változására vonatkozó okmányokat, ládájába zárva tartogatja anélkül, hogy azt a telekkönyvi hivataloknál, a változások feljegyzése szempontjából bemutatná; s ez által nemcsak a közhitel vonja meg magától, de egyben a közbizalmat is megingatja önmaga iránt.

Hogy ez mennyire helytelen eljárás és mily káros következtetés, bővebben fejtegetni feleslegesnek tartjuk, belátja azt mindenki a már eddig elmondottakból is.

Nem is a szemrehányás czélja e soroknak, hanem azon jóakaratu tanácsadás, hogy a bir-

tokváltozásokat, a legcsekélyebbet sem véve ki, a birtokosok jelentsék be mindenkor a telekkönyveknél, hogy azok valósággal azokká legyenek, a mikké a törvény azokat tenni óhajtja, tudniillik: „hitel-telekkönyvek.“ És ha ez meg fog történni, fel fog ébredni a közhitel, emelkedni fog a közbizalom, s a birtokosok élvezni fogják azoknak reájuk vonatkozó jótékonyosságát!

cs. — á. —

Tüntetés a magyar zászló ellen.

A mi horvát testvéreink csak sehogysen tudják azt megszokni, hogy ők a magyar szent korona fennhatósága alatt állanak, és hogy Horvátország nem autonóm, hanem a magyar királyság kiegészítő részét képező ország; és mert ezt nem tudják megszokni, folytonosan izgálkodnak, s itt-ott, a hol szerét tehetik, tüntetést rendeznek a magyar állam, magyar nemzet, vagy ha ez nem lehetséges, legalább a magyar állam jelvénye, a magyar zászló ellen.

Ily tüntetést rendeztek közelébb ismét és pedig két ízben a mi horvát testvéreink Zekenben a magyar zászló ellen.

A „Velebit“ nevű hajó e hó 18-án, a király születése napján árboczára felvonta a magyar lobogót, s így vonult be a zenki kikötőbe. A horvátok megtámadták a hajó kapitányát és követelték, hogy vonja be a lobogót, mit ez nem teljesített. A tüntetők ujjongani kezdtek; azonban erős szél kerekedett, s a kapitány, mint mondja, azért, hogy a szél a lobogót meg ne rongálja, bevonta a nemzeti zászlót.

Ugyancsak e hó 20-án, Szent István napján, ismét az a hajó ismét a nemzeti zászlóval díszített árbocczal kötött ki Zekenbe; de ekkor már nagy néptömeg várta, s ujjongva, gunyolódva követelte a zászló bevonását. A kapitány most sem engedett, s a zászlót délután 6 óráig az árbocczon hagyta; ekkor aztán, a tengerészeti szokás szerint, bevonatta a magyar lobogót, s a zajongók eltávoztak.

Mindkét esetről jelentést tettek Fiuméba, és Szapáry László gróf kormányzó azonnal megindította az eljárást a zenki rév hivatal ellen, hogy: *miért nem járt el erősebben a tüntetők ellen.* A hajózási parancsnokság pedig a „Velebit“ kapitányát érzékeny pénzbírságban marasztalta azért, hogy augusztus 18-án, a tengerészeti szabályok ellenére, 6 óra előtt bevonta a zászlót, mert *ez által úgy tüntette fel a dolgot, mintha a tüntetőkkel való félelemből tette volna azt.* A kapitány azon meintegetődzését, hogy a szél miatt vonta be a zászlót, felettes parancsnoksága nem fogadta el.

Ez mindkét irányban tett intézkedés egészen helyes; de a dolog természete megköveteli azt is, hogy a tüntetők kiléte is kipuhatolassék, s

annyira elfoglalt, hogy nem tudtam tőle szabadulni. Majd máskor komolyan beszélünk, ma...

Mariska megrántotta kabátját, hogy hallgasson.

Niklay Jancsi is fölkel. Józsi érezte, hogy most már igazán távoznia kell. Mikor a bucsuzásnál Iluska erősen megrázta a kezét, azt mondta neki:

— A viszontlátásra, kedves József. Aztán gondoljon rám, — de sokat.

— Kívánja inkább, hogy ne gondoljak nagyon sokat a kisasszonyra.

Erre a különösen rezgő hangra összerázkódott Iluska. Csak most vette észre, hogy a játékból komolyság lett, de már késő volt, nem lehetett rajta változtatni.

Árpád kísérte a fiukat, aztán dühösen rontott be.

— Micsoda bolondságot csináltak! Már megint ennek a szegény Jósának teljesen elvettétek az eszét. Annyira meg volt zavarodva, hogy Jancsinak a kabátjába bujt bele és a szalonajtónak akart menni, azt hitte arra. van a kijárat. Kapuzáraskor azt sugta, hogy csókol-tatja a kezedet. Ez neked szól, Iluska.

Iluska szótlanul állt és kinézett az utcára. Lassu pelyhekben hullott alá a hó.

A tulsó oldalon egyedül ballagott egy alak, kabátját egészen bevonta fehér lepellel a hó. Az alak egyszerre megfordult és fölneézett az emeletre, oda arra az ablakra. Ő volt-e, nem-e, nem tudta kivenni, de azért mégis érezte, azt a hideget a szivében, mintha azok a lassu hó-pelyhek nem is arra az utcán bolyongó emberre, hanem az ő szivére hullának.

azoknak érzékenyen tudtul adassék, hogy a magyar zászlót a horvát éppen úgy köteles tisztelni, mint tiszteli azt a magyar! Elvárjuk, mi fog történni továbbra ez ügyben.

— a. — s.

Sokféle.

A pápa elkeseredése. XIII. Leó pápa névnapján (Joakim) alkalmából könyvtárban fogadta a bibornokok és praelátusok üdvözlését. A pápa, aki korához képest nagyon egészségesnek látszott, szokása ellenére nagyon rövid beszédet intézett a tisztelgőkhez. A pápa körül-belül ezeket mondotta: „Köszönöm, hogy részt vesztek védőszentem ünneplésében, akit soha nem szüntem meg tisztelni, noha az ősrégi szokáshoz híven, más nevet vettem föl, mikor a tiarát a fejemre tettem. Különben nagyon kevés reménységem van arra, hogy titeket egy év múlva ugyanitt foglak látni. Mindenfelől oly sokféle szomorúságot okoznak nekem, hogy kívánom: *bár minél előbb megszabadulhatnék az élet terhétől.*“ Természetesen nagy megütözést keltettek a pápa szavai, de a tiltakozó fölkiáltásokra csak szomorúan mosolygott a pápa, aki huszonkét év óta most először nem szólított meg senkit a tisztelgők közül.

Y sugarak. Röntgen tanár, tudományos kutatásai révén újabb sugarakra bukkant, melyeket Y-sugaraknak nevezett el s melyek a legkülönbözőbb módon alkalmazhatók. Mindenféle lómör anyagon, még bádagon is keresztülhatolnak, s egy a világosság iránt érzékenyített helyen bármely olyan tárgynak hü képét adják, amely a sugárforrás és az érzékenyített terület közt van. Tehát például az ember képmását. A sugarak átható ereje olyan nagy, hogy 50—60 egymásra rakott lapon, legyen az papírlemez, fatábla vagy vaszón, át képes hatolni, aminek nagy jelentőséget tulajdonítanak.

Visszaemlékezések I. Napoleonra. Párisban most jelentek meg Montholon grófné emlékiratai az 1815. és 1816. évekből. A grófné, a ki férjét elkísérte Szt.-Ilona szigetére, Napoleon vallásos, természetes és őszinte embernek jellemzi. A detronizált világhódító a „Bellerophon“ fedélzetén, mely, miután sorsa eldőlt, Szt.-Ilonába vitte, folyton vidám és jókedvű volt. „Egy óra felé, írja a grófné, felöltözött és feljött a fedélzetre, hol élénken társalgott azokkal, akik értették a francia nyelvet. Dr. Mearával és más tisztekkel. Arcának a kifejezése szeretetreméltó volt és mosolygott. Nagy örömet talált a gyermekeink játékában és ilyenkor szivből nevetett. Egész lénye mindig szeretetreméltó és gondatlan volt. Nagyon szeretett másokkal tréfát űzni és ilyen maradt Szt.-Ilona szigetén is, hol ama két év alatt, melyet ott töltött, folyton jókedvű volt és tréfálkozott. Sohase igyekezett szellemének nagy erejével tündökölni és nem igyekezett szerepet játszani. Azt, hogy bukása fölött szomorkodott volna, sohasem vettem észre. Ha rossz kedve volt, a legegyszerűbb szórakozásokhoz folyamodott és egy kis tréfa elég volt, hogy ismét felvidítsa.“

A sajtóhíbak történetéből. Sokan tündöttek már azon, miért nevezték a francia utolsó császárt III. Napoleonnak, holott — mint közismertes — II. Napoleon-juk egyáltalában nem volt. Erre a kérdésre most megadja a feleletet egy angol újság azzal, hogy a dolog sajtóhíba következményének tünteti fel. Mikoriban az államcsinyt előkészítették, természetesen proklamációt is nyomattak, még pedig suttomban. A proklamáció azzal a mondással végződött, hogy „Nostre devise est Napoleon!!!“ (Jelszavunk: Napoleon!!!) A szedő e három fölkiáltó jelet római III-asnak nézte s annak is szedte. Reviziót a nagy sietésben nem olvastak s így százezernyi példányban küldték már szét a proklamációt, mire a sajtóhíbat észrevették, a dolog ekkor már bajos lett volna segíteni s Napoleonnak akarva, nem akarva, bele kellett nyugodnia, hogy ő e néven a francziák harmadik császára. Persze egy kis közjogi rabulisztikával is igyekeztek megmagyarázni azt. — Hasonló módon jutott a mostani német császár apja, Frigyes a mága „III“ jelzőjéhez. Itt meg a trónfogalásról szóló okmány letisztázója vétette el a dologot, a császár neve után álló „I. R.“ (Imperator Rex = császár és király) rövidítést III-nak olvasva és írva.

Porcellán hegedük. Egy németországi lap jelenti, hogy Freyer Miksa meisni okarinás porcellán-orgona-készítő olyan találmányra kért szabadalmat, amelynek alapján ő hegedüket és okarinákat agyagból lesz képes készíteni. Egy ilyen hegedű már van a berlini muzeumban kialakítva. Azt hiszik, hogy az új

találmány nagy feltűnést fog kelteni, mert a feltaláló szerint a porcellának szebb a rezonancija, mint a fának, mivel a porcellán maga is hangot ad és így a hang sokkal szebb, mint a minő a jelenlegi hegedűké és mivel a porcellán diszműveknek is felette alkalmas, az ilyen hegedű valóságos fényűzési czikknek is be fog válni. Azonkívül jobban fog ellenállhatni az időjárás viszontagságainak is, mint a fa.

Hamis pénz a fővárosban. Szerdán este a Lehel-tér közelében levő Kossuth korcsmában egy szemüveges öreges ember három darab hamis koronát akart beváltani. A korcsmáros azonban megösmerte, hogy a pénz hamis és az embert a rendőrségre kísértette. A letartóztatott ember a rendőrségen álnévet mondott be, de az egyik jó emlékező képességű detektív felösmerte benne Vucs Máttyás rovott multu embert, ki azelőtt betörésből élt s csak az utóbbi időben adta fejét a hamis koronások terjesztésére. Vuc; előbb megpróbálta tagadni személyazonosságát, de később beösmerte, hogy ő az a Vucs Máttyás, akit mintegy 10 hónapja színtén hamis korona-váltáson értek. Akkoriban felesége, leánya és ő is nyolcz-nyolcz hónapot ült s alig pár hete szabadultak ki. A rendőrség szigoru házkutatást tartott Vucsnak Lehel-tér 10. szám alatt levő lakásán, de az eredményt a vizsgálat érdekében titokban tartják. Annyi bebizonyosodott, hogy Vucs és bűntársai nem maguk gyártják a hamis egy- és ötkoronasokat, hanem készen kapják kézhez és ők csak a pénz terjesztői. Nagyon valószínű, hogy a gyártott hamis pénzek a pár nap előtt Szabadkán leleplezett koronagyárból kerültek ki, ahol már az akkor megejtett vizsgálat során több nyom Budapestre vezetett. A vizsgálat tovább folyik s Vucs újra ül.

Kötéltánczosok. A Gil Blas című lap érdekes cikkeket közöl a kötéltánczosokról, akik között manapság már nincs is igazi művész. A XIX-ik században a legkiválóbb, ha nem is a leghiresebb kötéltánczos Saqui-né volt, akit I. Napoleon is nagyon kedvelt s a „császárság első komédiása“ címet adta neki. Saqui-né igen merész asszony volt; a Rajna egyik partjáról átsétált a másikra, kötélen s a párizsi Notre Dame templom két tornya között kifeszített kötélen is „dolgozott.“ Az volt a különlegessége, hogy némajátékokat szerkesztett, amelyeket el is játszott a kötélen; ezek között legérdekesebb volt „Zaragoza bevétele“ s a „Wagrami csata.“ Emile Gravellet Blondin név alatt eléggé ismeretes; a Niagara fölött való sétája legendászerű marad örökre. Ő is érdekes mutatványokat vitt véghez, fölczepelt a kötéltre egy kis tűzhelet és süttőt, főzött, sőt ebédelt is a kötélen. Mindenkit szerett volna magával vinni a kötéltre s felszólította egyszer a walesi herceget is, aki persze köszönettel visszautasította ezt a meghívást. Blondin mindig büszke volt rá, hogy senki sem mer vele fölmenni a kötéltre s épen ezért nagyon megjárta egy francia karrikaturistával, a híres Cham-mal. Mikor a művészt felszólította a légi utazásra, Cham így felelt neki: „Nagyon szívesen fölmegegyek, de csak úgy, hogyha a kötélen majd én viszem fölnt a hátamon!“ Talán csak nem komolyan mondta? szölt Blondin meglepetve. De igen; látja, ugy-e nem mer velem jönni! válaszolt a karrikaturista nagy flegmával. Blondin csak pár évvel ezelőtt halt meg, nyolczéves korában. Egy angol hölgy, miss Ada Blanche 1888-ban tünt fel az akkor még virágzó Jardin de Párisban. A párisi közönség nagyon lelkesedett érte, s Aurélien Scholl egy némajátékot is irt neki. A darab első előadását azonban nem érte már meg a szép miss, mert letért az erény utjáról, aminek következtében az izmai oly rohamosan megpuhultak, hogy le kellett mondania az akrobata-életéről. Már fiatalon annyira elzüllött, hogy paralyzisba esett és bele is halt. A kötéltánczosokat azóta már kiszorították a czirkuszokból és orfeumokból a dróton járó „equilibristák.“ akik már nem tánczolnak, hanem csak a közönség érzékiségét akarják raffinált módon csiklandozni. A híres Oceana volt az „első“ hölgy, aki dróton sétálva mutogatta a bajait. 1888-ban nagy sikereket aratott Európában egy keleti hölgy, Lady Ibrahim is; ő volt az utolsó equilibrista, aki meg tudta közelíteni a régi kötéltánczosok művészetét.

288.000 korona vám egy képért. Igen súlyos zavarba jutott Pierpont Morgan amerikai milliomas, az ellopott és ismét megtaiált hirneves képnek, „Devonshire hercegnőjének“ tulajdonosa. Ezt a szinte megbecsülhetetlen értékű képet Morgan haza akarta vitetni New-Yorkba. Mikor a kép megérkezett Amerikába, a vámhivatal rögtön lefogalta s 288.000 ezer korona vámot követel az érte. Amerikában ugyanis a művészi alkotásokra 20 százalék vámot kell fizetni; a londoni Agnew-czég 720.000 koronáért adta át a képet Morgannak s így a vám 144.000 koro na lett volna. Mivel azonban ezt a képet először egy tolvaj vitte Amerikába, aki becsempészte és vámot nem fizetett érte, — most az első szállítás vámját is Pierpont Morgantól követelik. A milliomas a követelt vámnak csak felét, 144.000 koronát akar fizetni s így addig, míg az érdekes pör eldőlt, — a hirneves kép a new-yorki vámhivatal raktárában marad.

— Józsefnek, a filozopherhez ez illik, kis-asszony.

— Ó Józsi sokkal szebben hangzik. Milyen kedves név a Józsi.

— Ó mondja még egyszer kisasszony, olyan jól esik, ha Józsinak szólitanak. Ugye szokott megadni, az egyetemen Jóska a nevem máshol meg Nagy ur.

Iluska háromszor egymásután mondta: Józsi, Józsi, Józsi. Minden egyes Józsi edesebbnek hangzott annyira, hogy a filozopher szerette volna megfogni Iluska kezét és minden egyes Józsiért külön megcsókolni.

Most már szemébe mert nézni a leánynak. A szemüvegen keresztül egyet-egyét villant a szeme amint rátekintett, arra a fekete hajra, az egyenes finom női arczra, azokba a sötét szemekbe és mindenekelőtt arra a friss rózsás arczra, mely úgy emlékeztette a kis falujának leányaira, a hol már annyi ideje nem volt!

De azt még sem vette észre, mikor Iluska megoldotta a karpereczét.

— Nézze, Józsi, kicsapódt a karpereczem. Legyen szives kapcsolja be

És József kezébe vette Iluska bársonyos kacsó-ját és ügyetlen nagy ujjaiával zavarodottan babrált rajta. Az akaratos kapocs sehogysen engedett. Végre Iluskanak kellett közelépnie és együtt kapcsolták be a karpereczet. Ott volt egymáson a kettejük keze és ott kellett tartania éreznie azt a gyönyörrel teli égető fájdalomat. Mert égette kezét az a kis hideg kéz, még akkor is, mikor elvált az övétől.

A vendégek kezdetek oszladozni, József menni akart, de mindannyiszor engedett a marasztásnak. Végül már csak a huszár, meg ő maradt.

Ekkor jött Árpád.

— Bocsáss meg, kedves Jósám, az öreg

25%-kal olcsóbban

minden külföldi gyártmánytól eladok

férfi és fiuruhákat

saját készítmény a legjobb szövetekből és minden választékban

Keller B. Lipót

Budapest, Kerepesi-út 13. sz.
Mérték után is.

Denker József

női szabászati műterme

Budapest, Kerepesi-út 65.

Szabászati tanintézetében

minden női ruha a legrövidebb idő alatt a legdivatosabb és a legjutányosabban készül.

Szabáztatban

a legrövidebb idő alatt alapos oktatást ad.

Ajtnlja magát az előkelő közönség figyelmébe.
Levélbeli megkeresésre rögtön válaszolok.

A t. uri közönség

becsés figyelmét felhívom a nálam 48 óra alatt készíthető legdivatosabb

angol szabású férfiöltönyökre.

Megrendeléseknél elegendő a nadrág hossza és a kabát hossza és bőségének megjelölése. Vidéki megrendelések pontosan és jutányosan eszközöltetnek.

Pechner Vilmos

angol férfi-szabó

Budapest, VIII. Ujvársár-tér 3. sz.

Az egészség a fő!

melyet csakis kőllő szellőztetés által érhetünk el.

A **Beck Károly**-féle **ujjonnan feltalált és szabadalmazott**

ablak - szellőztető - készülék

magyar gyártmány, a mely felülmulja az összes külföldi és mostanig alkalmazott szellőztetőt úgy czélzserűségre, jóságára és olcsóságára.

Bármilyen ablakra alkalmazható.

Egészségügyi szempontból 45% nyitás által légvonalat kizárva.

Több mint 30000 db van már használatban.

Számtalan elismerő levél nyilatkozza a közönség megelégedését.

Ablak-szellőzők 7 kor 60 fill.-től feljebb.

Költségvetések ingyen és bérmentve.

Mérték vétele végett szíveskedjék a céghez fordulni.

Ablak-szellőztető készülékeim használatban vannak a következő nevezetesebb helyeken:

Budapest, Nemzeti Kaszinó, Kossuth Lajos-utca. — Kereskedelmi Minisztérium, Budán.

— Ev. főgymnázium, Deák-tér. — Magy. kir. Ludovika. — Állami elemi iskola Kispeszt.

s több fővárosi és vidéki kórházban és iskolában kitünően bizonyult.

Tisztelettel

BECK KÁROLY

a szabadalmazott ablak-szellőztető készítője és lakatos.

Mindenemű épület- és műlakatos munkát készítek a legjobb kivitelben.

Megrendelések úgy Budapesten, mint vidékre gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

KUNZ JÓZSEF és TÁRSA

cs. és kir. udvari szállítók

BUDAPESTEN, V., ERZSÉBET-TÉR.

Saját gyártmányú kész fehérneműk.

THÉK ENDRE egyedül **magyar zongora-gyára**

Budapest, üllői-ut 66. szám.

Fiók-raktárak: Szegeden, Aradon, Temesvárt, Kassán, Miskolcon, Nagyváradon, Kolozsvárt, Győrött, Baján, stb.

Zongoragyáram a legjobb bel- és külföldi erővel rendelkezik és az egyetlen magyar vállalat, a mely önállóan készíti zongoráit. Ennek a magyar iparágak életképessége már most is kiállja a versenyt a külföld legjobb gyáraival, sőt legújabb vívmányainál fogva, egyes alkatrészeivel felül is mulja ezeket. Ilyenek a szabadalmazott alumíniumkeretek, a melyek által és zongoráimnak még sok más előnye által a hangnak páratlan dallamossága és szép tömörsége éretik el, amint ezt legkiválóbb zenetanáraink elismerték.

Zongoráim, azonkívül, hogy egyenlő értékűek a legjobb és leghíresebb készítményekkel, az árak tekintetében is versenyképesek, noha nem akarok versenyezni azokkal a legolcsóbb, seletjes gyártmányokkal, a melyekkel a hazai piacot a külföldről elárasztják. Főraktáramon és fiókraktáraimban is mindig a legnagyobb választék van készletben, hogy a közönség meggyőződést szerezhesen arról, hogy a magyar ipar képes versenyezni bármely szelid iparral, különösen ha arról van szó, hogy a jót a művészi széppel egyesítsük.

Mindenkinek, meg a gyártmányaimat a t. magyar közönség jóindulata tüdőnyitására ajánlom.
THÉK ENDRE, Budapest, üllői-ut 66. szám.

Pásztor Zs. uri- és női czipész-mester

Budapest, VIII. Kerepesi-ut 57. sz.

a Wekerle kávéházzal szemben.

Készít mindennemű

uri, női és gyermek - czipőket.

Javítások a legolcsóbb áron készíttetnek.

GANZ és TÁRSA

VASÖNTÖDE ÉS GÉPGYÁR RÉSZVÉNYTÁRSULAT

BUDAPEST és LEOBERSDORFBAN Bécs mellett.

Ajánlanak: Hengerszékeket kéregöntetű hengerekkel, mind a magas malmászathoz, mind pedig a parasztra örleshez, a legnagyobb, valamint a legkisebb malmokhoz.

Fűcsiszolóhoz, papir- és celuloza-gyártáshoz való gépek.

Forgó petrolum- és gőzekék, turbinák. **Elektromos világítás** és erőttétel egyirányú, váltakozó és forgó árammal dynamogépek, motorok, elektromos bányaberendezések, felhúzó stb.

Városi irodánk a Kossuth Lajos-utczában 18. sz. a., a hol mindig tartjuk dus választékát a világító testeknek legkülönbözőbb kivitelben és stílusban; ugyanottan megtekinthetők saját rendszerű elektromos, gáz- és petrolum-motoraink és dynamogépeink.

Vasuti és bányászati waggókon, gáz- és petrolum-motorok. Vas-, fém- és acél-öntés.

Rotációs dynamometerek és frictiós kapcsolások.

„MAGYAR KURIR“

központilag szerkesztett vidéki hirlapok

kiadóvállalata.

Központi szerkesztőség és kiadóhivatal:

— BUDAPEST, VII. kerület, Ilka-utca 31. szám. —

Kiadó: **Nagyidai Kultsár Béla.**

Kiadóhivatali intéző: **Tóth Imre.**

Hirdetések és közlemények elfogadtatnak az összes hazai és külföldi lapok számára.

— **Betöltendő állások.** —

A „MAGYAR KURIR“ ujságkiadó-vállalat

központilag szerkesztett alábbi hirlapjaihoz

szerkesztőségi és kiadóhivatali tisztviselő kerestetik.

Abauj-Szántó. — Szikszó. — Maros-Ujvár. — Vizakna. — Elek. — Pécska. — Világos. — Trsztena. — Titel. — Ó-Kanizsa. — Német-Palánka. — Hódság. — Dárda. — Körmöczbánya. — Verebély. — Gyoma. — Bilke. — Naszód. — Belényes. — Derecske. — Margitta. — Tenke. — Mező-Csát. — Diósgyőr-Miskolcz. — Sajó-Szent-Péter. — Hosszúfalu. — Mező-Kovács-háza. — Gyergyó-Tölgyes. — Csik-Tusnád. — Dorosma. — Mindszent. — Muzsla. — Vaál. — Fogaras. — Nagyrőcze. — Dobsina. — Győr-Szent-Márton. — Győrsziget. — Téth-Szentkút. — Kovászna. — Heves. — Szob. — Algyógy. — Vajda-Hunyad. — Jász-Apáti. — Tisza-Földvár. — Kunhegyes. — Tisza-Roff. — Török-Szent-Miklós. — Erzsébetváros. — Bánly-Hunyad. — Nagy-

Igmánd. — Gúta. — Perbete. — Német-Bogán. — Orsova. — Rózsahegy. — Huszt. — Körösmező. — Rahó. — Tée-ő. — Nezsider. — Medgyes. — Szent-Ágota. — Salgó-Tarján. — Szécsény. — Galgóc. — Vág-Ujhely. — Ócsa. — Duna-Vecse. — Kalocsa. — Duna-Szerdahely. — Somorja. — Bazin. — Malaczká. — Kis-Szeben. — Nagy-Atád. — Lengyeltóti. — Csepreg. — Nagy-Márton. — Tisza-Polgár. — Nyir-Bátor. — Fehér-Gyarmat. — Máté-Szalka. — Szinyér-Váralja. — Nagy-Szeben. — Lőcse. — Tasnád. — Vinga. — Paks. — Gyöngy. — Bonyhád. — Maros-Ludas. — Billed. — Török-Kanizsa. — Zombolya. — Illava. — Ruttká. — Székely-Keresztur. — Halmi. — Szobráncz. — Felső-Vasvár. — Zircz. — Perlak. — Király-Helmecz. — Gálszécs. — Tokaj.